

efter min Mening have overvejet noget nøjere dette skæbnesvangre Skridt, de vare i Begreb med at gøre, og jeg tror at turde gentage, hvad jeg sagde forleden, at det slet ikke kan omdisputeres, at der ikke var gjort alt, hvad der kunde gøres for at undgaa denne Strid. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme alt for dybt ind herpaa. Som jeg udtalte allerede forrige Gang, da jeg havde Ordet, mener jeg, at Forhandlingerne om denne Sag nærmest høre hjemme under den Behandling, der vil blive de forventede Lovforslag, sigtende til at undgaa sociale Kamp, til Del. Jeg skal her blot sige, at en Ting er jo given og uimodsigelig, og det er, at før Arbejdsgiverne udvidede Kampen fra at gælde et enkelt Fag, hvori der en Tid havde været Strid, til at gælde en stor Række omfattende Fag, hvori der paa den Tid slet ingen Strid var, kunde og burde de — derom kan der ikke være Tvivl — have tilkendegivet de andre Fag, at hvis der ikke opnaaedes en eller anden definitiv Ordning paa den Strid, der var i Gaug, vilde der blive erklæret Lockout over hele Linien. Det er dog noget, der plejer at gaa forud for enhver Krig, at man fremsætter sine Trusler om, hvad man vil gøre, hvis den anden Part ikke vil søge en imødekomende Forhandling. Men noget saadant skete jo slet ikke. Det ærede Medlem faar nu lade os andre have Lov til at have vor Mening om Udbrudet af denne Strid og at udtale denne Mening. Det ærede Medlem kan jo saa gerne sige, at han afviser vor Mening. Dertil have vi jo for Resten simpelthen Lov til at svare, at vi afvise det ærede Medlems Afvisning; men, som jeg sagde før, det ærede Medlem stiller sig virkelig for højt op; antager for megen Storhed, naar han faktisk stiller sig paa det Standpunkt, at han og han alene er den, der kan dømme i denne Strid. Det ærede Medlem slap jo meget let fra det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) og mig ved at sige omtrent som saa: Det skulle I ikke blande jer i, Børn; det er noget, I ikke forstaa jer paa — ja, det var jo ikke det ærede Medlems Ord; jeg her citerer, men det var omtrent Meningen. Deri kunde det ærede Medlem have Ret, hvis det, hvorom det drejede sig ved Bedømmelsen af Spørgsmaalet om Letsindighed eller Ikke-Letsindighed, var et teknisk Detailspørgsmaal, hvis det drejede sig om at afgøre, om de Krav, der fra Snedkersvendene i de jyske Byer vare stillede, vare rigtige, om det var et Krav, der burde opfyldes af Mestrene eller ikke.

I saa Fald skal jeg villig indrømme — og jeg antager, at det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds vil være lige saa villig — at jeg fuldstændig manglede Forudsætningen for at afgøre noget saadant; jeg vilde ikke have en Smule mere Forudsætning til at afgøre saadanne Spørgsmaal end det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds, der jo heller ikke er Snedker. Men det ærede Medlem gik videre; det var ikke blot Medlemmerne her i Tinget, som ikke forstod sig paa denne Sag, som i alt Fald ikke kunde afgøre denne Sag; hele den Offentlighed, som stod uden for Kampen, kunde heller ikke afgøre Sagen, hele denne Offentlighed kunde ikke fælde nogen begrundet Dom, i alt Fald ikke fælde nogen upartisk Dom, fordi den selv var interesseret i Sagen. Det samme maa jo selvfølgelig gælde det ærede Medlems Modparter i denne Sag; de kunne naturligvis ikke fælde nogen upartisk Dom. Tilbage bliver saa kun Arbejdsgiverne, som kunne fælde Dom om denne Sag; men inden for Arbejdsgivernes Kreds havde der — det udtalte det ærede Medlem — været Divergenser; der havde paa et vist Tidspunkt været Divergenser mellem det ærede Medlem og de andre Arbejdsgivere om, hvorvidt det var forsvarligt at erklære Lockout eller ikke; de andre Arbejdsgivere havde anset det for forsvarligt, og det ærede Medlem havde anset det for ikke forsvarligt. Hvis det ærede Medlem var blevet overstemt paa dette Tidspunkt, og Lockouten var bleven erklæret, vilde det ærede Medlem sikkert ikke anerkende, at Arbejdsgiverne vare de rette Dommere, at de havde dømt rigtig; først i det Øjeblik, da det ærede Medlem selv kommer til det Resultat, at det er rigtigt og forsvarligt at erklære Lockout, saa er Tingen i Orden, saa er Dommen falden og afgjort; og efter det ærede Medlems Mening have vi andre da ikke andet at gøre end at rette os derefter. Det er altid meget godt, naar en Mand har den fulde Overbevisning om, at hvad han siger og gør, er det ene rigtige, men jeg tror, at han søger for megen Storhed, naar han — saaledes som jeg forstod, at det ærede Medlem vilde — ikke alene vil hævde, at hans Mening er rigtig, men tillige hævde, at hvad der bliver sagt fra den anden Side, er noget, som slet ikke kan komme i Betragtning, er noget, man kort og godt ved en Haandbevægelse kan afvise. Jeg tror som sagt ikke, at det ad denne Vej er lykkedes eller vil lykkes det ærede Medlem at overbevise Tinget om, at han har Ret, og at vi andre, som have betegnet